

Бабусині спогади

Чому Мері не вистачало терпіння до бабусі?

Джейн Мак-Брайд
(Ґрунтується на реальних подіях)

Мері насупилася. Бабуся розповідала ту ж саму історію. Знову.

Бабуся переїхала жити з сім'єю Мері кілька місяців тому. Мері любила її, але іноді бути з бабусяю їй було обтяжливо. Вона розповідала ті ж самі історії знову і знову. Іноді вона починала розповідати історію знову, навіть не завершивши її до кінця.

Мері зітхнула. “Бабуся,— сказала вона,— ти вже розповідала мені цю історію”.

Бабуся схилила голову. “Справді?”

“Так,— сказала Мері.— Ти розповідала її мені лише кілька хвилин тому”.

“Я не пам'ятаю”,— сказала бабуся. Вона виглядала засмученою і збентеженою. Потім вона піднялася і пошкандибала до своєї кімнати.

Мері пошкодувала, що засмутила бабуся. Відколи помер дідусь, бабуся почала ставати все більш забудькуватою. Одного разу вона навіть залишила плиту ввімкненою і це спричинило пожежу у неї на кухні. Тоді мама з татом привезли бабуся жити до них.

Мері знайшла тата на кухні. “Я справді люблю бабуся, але мені набридає слухати ті самі історії. Чому вона забуває, що вже розповідала мені цю історію п'ятдесят мільйонів разів?”

Тато усміхнувся. “Не думаю, що аж п'ятдесят мільйонів разів. Але я знаю, що це важко. У твоєї бабусі хвороба мозку, через яку вона все забуває. Її історії допомагають їй пам'ятати, хто вона”.

Мері похнюпилася. Чому вона не могла виявити трохи більше терпіння до бабусі? Бабуся завжди ставилася до неї з любов'ю. Вона називала її “моя Мері”. Мері подумала про те, коли вона допомагала бабусі садити квіти і полоти в садку.

Мері постукала до бабусі у двері.

“Заходь!”— сказала бабуся.

Мері відчинила двері. Бабуся сиділа

на стільці, а на колінах у неї лежали відкриті Писання.

“Бабуся, а можеш розповісти мені, як ти і дідусь приєдналися до Церкви?”— спитала Мері.

Бабуся підвела погляд. “Ти хочеш, щоб я розповіла тобі про нас з дідусем?”— спитала вона з надією в голосі.

Мері сіла поруч з бабусяю. “Так. Я хочу про все почути”. Мері взяла бабуся за руку. “Ти для мене дуже особлива, бабуся. І завжди будеш”.

Бабуся усміхнулася, відкинулася на стільці і почала розповідати історію.

Мері чула цю історію багато разів, але цього разу вона не відчувала роздратування або нетерпіння. Натомість вона була сповнена любові і подиву. Вона знала, що бабуся і дідусь багато чим пожертвували, коли приєдналися до Церкви в Німеччині. Її дідусь і бабуся переїхали далеко від дому, щоб жити поруч з іншими членами Церкви.

Бабуся закінчила історію і усміхнулася. “Ти— гарна дівчинка, моя Мері”.

Мері обійняла свою бабуся. “Дякую, бабуся! Я люблю тебе”. ●

Ця історія сталася у США.